

Iban L. Llop

Crònica de Calàbria

Premi
Alfons el Magnànim
València de Poesia

Deixe el quadern damunt la taula,
la darrera ullada al poema
que potser no acabaré mai.
Tanque l'aigua i la clau del gas.
S'estova la llum d'aquest dia,
les terrasses dels bars són plenes,
done almoina a la mà parada.
No hi ha pressa en les meues passes.

CIUTAT ARNADA

Protegits pels vidres,
guardem la ciutat,
dubtes i certeses
ens fan presoners
dia rere dia.

Protegits pels vidres,
ens enquimerem
davant tantes grues
que, ràpides, alcen
somis i hipoteques.

Protegits pels vidres,
guardem tanta mar,
casta i mitològica,
la platja entre octubre
i novembre. Llum
que mai no s'oblida.

Protegits pels vidres,
els records i jo
i la ciutat és
o bruta o extensa.

Protegit pel vidres,
odiaré potser
aquesta ciutat,

tots els seus diumenges
seran un pas més
cap al precipici.
Seré foraster
en constant periple.
Protegits pels vidres,
dòcils com un gos
s'estiren els llibres
buscant companyia.
Protegit pels vidres,
no vull despertar
els somnis de sempre.

UNA ADORABLE CALMA

Parles de nou de la ciutat aquesta
que ha pres forma de mare o amant predadora.
No et sorprén la ciutat perquè tot t'ho esperes,
i la viuràs en llibres que hauran forjat uns altres.
En aquests quatre versos vols recordar només
els companys dels diumenges, de les balbes vesprades
parlant de poesia amb el bon amic Claudio
mentre la gent passava com el perenne riu
d'Heràclit. I vau riure de la vostra metàfora.
No embelliràs la pluja, ni les flors al balcó
de les cases del centre, ni els crits dels peixaters
quan s'acosta el migdia, ni l'ull de la tonyina
que ja fa una setmana que saluda els veïns.
I per allà camina, sense mirar el cel,
Rovira, que li han pres el pèl aquests anys
amb la falsa promesa d'un contracte millor
a la universitat que li ha robat els dies.
Arribareu a casa d'Anna abans de la una:
Emanuela, Núria, Salvatore, Marc, Sandra,
Sima, Antonio, Montse, que ja pensa d'anar-se'n,
i no tardaran massa a seguir-la, la resta.
Però et reservaràs encara aquell diumenge
en què vau ser feliços, immensament feliços,

com si el món s'acabara darrere les finestres
i després el no-res, una adorable calma.

AMANTS

Mai no hem estat valents,
s'han apoderat de nosaltres ombres
que no anomenem, talió que espera.
Podríem, ara, girar-nos.
Una mà, amb tot el que això significa,
posar-la ací o allà,
amb tot el que això significa.
No sentir-nos una derrota o un pacte.
Només una mà,
somriure dins la foscor de la cambra,
oblidar els retrets de fa unes hores.
Res, s'ha acabat, fem reposar els dies.
Podríem, ara, fer les paus, ferir-nos
amb els sospirs que ahir ens encenien
el bescoll, l'esquena...
Podríem, però no.
Alcem espases o abismes
i esperem que a poc a poc
la son s'apodere dels nostres cossos.

JOAN SALVAT-PAPASSEIT

En la frontera de cada vesprada
t'assetgen els teus dubtes i els records,
i no et cau la cara de vergonya
si deixes que repose la jornada.
Donaràs l'esquena a aquesta ciutat
que t'ha omplert d'odi, aquesta ciutat
que no t'ha d'acceptar mai de la vida.
En alta mar veus com vénen les fustes,
records que reposaran al matí.
Vindrà després la tempesta, la nit
acomiarà grues i antenes,
s'encendran de sobte els llums de les cases.
Donaràs una última ullada al port,
als poemes de Salvat-Papasseit.

LA VEU DEL POETA

Hi ha la classe i els exàmens, els anys
que comence a comptar de quatre en quatre
i de sobte una vida sense escriure.

Hi ha la finestra i la ciutat callada,
la ciutat que s'acaba allí mateix,
rere aquells edificis o muralles.

Hi ha els estudiants i l'olor de xaloc
que penetra en silenci dins de l'ànima,
mirades de por i d'astúcia,
el dilema davant tantes preguntes
i el futur immediat.

Haver-me de guanyar el pa
i oblidar la literatura.

Hi ha de sobte l'avió en l'aire,
i per sempre poema,
el rostre de Carlos Marzal,
l'encaixada de mans
davant la pizzeria,
la conversa entranyable.

Poder posar-li una veu al poeta.

CLAUDIO

*Soy el que es nadie, el que no fue una espada
en la guerra. Soy eco, olvido, nada.*

JORGE LUIS BORGES

Cansat de conceptes i de paraules,
del recorregut de casa al treball,
del despertador a la mateixa hora.
Fastiguejat pel parany o sedàs
d'anar, entre teories i pràctiques
traduint-me. Filar el laberint
sense minotaure, a la recerca
del que és meu o dels altres. Regirar
la terra per trobar el mot exacte,
enriquir-me amb aquest ínfim saqueig,
sentir-me orgullós per una victòria
callada.